

Om tidsmätare. -

M. No. 152.

Min moder som var född i Almas Skultorps socken 1854 - hon dog 1942 - brukade under sin livstid berätta att morfar köpte sitt första vaggur på 1830 talet av John Nilsson i Hyltan Gnosjö för 80 kronor. 80 kronor var många penningar på den tiden och för den summan fick man en större otc.

Före denna tid fanns ingen klocka i mors föräldrakam. Men som stugan de bodde i stod i öster och väster med golvarna och i södra stugofönstret - stuga del-samma som storsammet där folket bodde - var intill rutan satt en klocka och när solen sken in genom fönstret kunde genom att se på nämnda stickas skugga något så när bestämma vad tiden led.

I slutet av 1700 talet tillväxade Sven Nilsson

Om tidmätare

Morin i Hylton Gnois klocker av trä, hjulen såväl som axlar var även av trä, kuggarna bestod av järndubbar som var inslagna i trähjulen, dreven eller som det få på folkmålet kallades "vålalyktervä" bestod av i bägge ändar västa järndubbar inslagna i två träaxlars ändar så att därav blev en axel. Att göra en sådan klocka fordrades stor händighet och god beräkning, det har sagts mig att dessa premotivt gjorda klocker gick säkert, de bestodo av endast tre hjul och visade endast timmar.

Even Morin hade en yngre halvbröder som hette John, denne lärde Morin att tillverka väggar med hjul av metall. Dessa väggar visade både timmar och minuter och var försedda med slagverk. Som modell till dem användes från dalarna inköpta klocker och kallades därför "dalahlocker".

De gick i vicka efter varje drogning

Om tidmätare

Min farfar som gifte sig och satte bo ~~1833~~ 1833 köpte samma år ett väggur av svan smedslöden John Nilsson i Flyttan Gnösjö. Denna klocka är nu i min ägo.

Min hustru som är en gammal bergsmanssläkt ifrån Linné. Tabergstrakten har i sin ägo ett fickur av gammalt silver och är den edligt bokstaven för guld och silvverarbeten tillverkad ~~1771~~ 1771 i London. Det är det största fickur jag sett. Bergsmännen som även i regel var delagare i någon masugn hade nog stor användning av ett fickur.

Vid husegårdarna har det berättats mig hade de solur som visade tiden när solen sken och timglas när den inte sken eller var mörkt och medelst "vållingklockan" förhunnades sedan för gårdens folk vad tiden led.